

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **I.C.**,
skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 178a § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 13 grudnia 2023 r.,
z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku
z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. akt II 1 Ka 202/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego we Włocławku
z dnia 13 marca 2023 r., sygn. akt II K 1085/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

I.C. wyrokiem Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 13 marca 2023 r., sygn. akt II K 1085/21, został uznany za winnego ciągu dwóch przestępstw z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych, a ponadto orzeczono nawiązkę w wysokości 500 złotych na rzecz O. w C. oraz występku z art. 178a § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych, a ponadto – na podstawie art. 42 § 2 k.k. – orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat oraz – na

podstawie art. 43a § 2 k.k. – świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu kary grzywny i wymierzył oskarżonemu karę 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Sąd Okręgowy we Włocławku, po rozpoznaniu obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 14 lipca 2023 r., sygn. akt II 1 Ka 202/23, utrzymał w mocy wyrok Sadu pierwszej instancji.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc zarzuty naruszenia prawa procesowego – art. 438 § 2 k.p.k. oraz art 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie oraz nieprzeprowadzenie wszystkich czynności i dowodów niezbędnych do wyjaśnienia sprawy. Autor kasacji wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy sytuacji, kiedy kasacja strony jest wniesiona z powodu uchybień, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt realiów procesowych niniejszej sprawy należy zauważyć, że wobec I.C. została orzeczona kara łączna grzywny, a zatem podstawą kasacji wniesionej przez jego obrońcę mogły być wyłącznie uchybienia

rangi bezwzględnej podstawy odwoławczej. Lektura tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie pozostawia wątpliwości co do tego, że jego autor nie sformułował zarzutów wskazujących na wystąpienie jednej z okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k. Dodać należy, że prezes Sądu odwoławczego winien był odmówić przyjęcia kasacji w takiej jej postaci. Skoro to jednak nie nastąpiło Sąd Najwyższy, na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., pozostawił kasację obrońcy skazanego bez rozpoznania, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego I.C. Na marginesie należy również wskazać, że i Prokurator Rejonowy we Włocławku w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego – zamiast wnieść o pozostawienie jej bez rozpoznania – błędnie postulował o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Można więc tylko ze smutkiem skonstatować, że zarówno obrońcy, jak i prezesowi Sądu drugiej instancji oraz prokuratorowi – podmiotom fachowym – umknęła treść przepisu art. 523 § 2 k.p.k.

Z tych względów orzeczono jak w postanowieniu.

[SzK]

[ał]